

AGRU IN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplimentul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

Primavară nouă — viață nouă.

Ori cât de lungă, ori cât de aspră, ori cât de plină cu suferințe grele era, iarna a trecut, cum trec toate pe aceasta lume, cum trece și viața noastră.

Și totuși, când eram aproape de disperare, când credeam, că nu mai putem suporta frigul, că nu mai putem ajunge zorile târzii de iarnă, iată ca a sosit din nou, preciz cum trebuie să sosească, primavara așteptată.

Primavară cea cântală cu atâta duioșie de mulți, mulți poezi, atât de păgânii cei de demult, cât și de păgânii timpurilor noastre, de cei necredincioși, cât și de cei credincioși, de fiecare după felul lui de a se gândi.

Puțini oameni sunt însă, cari văd în această minunată schimbare a anotimpului, ceea ce ar trebui să vadă, adică înțelepciunea și puterea nemărginită a lui Dumnezeu, făcătorul cerului și al pământului.

Noi cari credem și vedem aceasta reînviere a naturii, avem încă un minunat exemplu pentru învierea noastră, făgăduită prin moartea și învierea Mântuitorului. Și noi vom învia, pentru că chiar și mintea noastră mărginită poate închipui, că precum din amorzeala iernatică a naturii aceasta reinvie, așa și noi după moarte vom învia.

Da vom învia. Dară, ca după învierea noastră, ca continuarea vieții noastre mărginite și ca începerea vieții nemărginite aceasta viața după moarte să fie fericită, în tot

cazul trebuie, ca și noi la fel cași natura primăvara, să începem și noi o viață nouă, o viață frumoasă, dacă eram reci, ca iarna nu cumva ca învierea noastră să fie urmată de osânda vecinică.

Dacă deci voim să evităm aceasta osânda vecinică, trebuie să voim și mijloacele prin cari ajungem la fericirea veșnică.

Dumnezeu Tatăl, ne a pus legea, Dumnezeu Fiul, prin sf. Apostol Petru a autorizat Biserica întemeiată de El, să ne impună și ea norme de viață sufletească, iar Spiritul Sfânt, carele pretutindenea este și toate le împlinește, prin îndemnul conștiinței noastre ne luminează în toate lucrurile noastre, deci avem toate cele de lipsă pentru a putea evita osânda veșnică și a putea câștiga fericirea veșnică.

Trebuie însă, ca să ne și folosim de aceste mijloace și anume prin rugăciuni către Tatăl, prin ascultarea bisericii întemeiate de Fiul și prin fapte bune, făcute după îndemnul Sfântului Spirit, adică de unul Dumnezeu în trei fețe.

Timpul primăverii ne amintește și a treia și a patra poruncă din cele cinci porunci bisericesti, în cari ni se impune să ținem posturile, cari și precum le poruncește Biserica și să ne mărturisim păcatele preotului rânduit și cel puțin odată într'un an la Paști, să ne cuminecăm.

Suntem în a treia săptămână din pos-

tul mare, adecă la jumătatea timpului de căință pentru a face o răfuială asupra faptelor noastre din iarna trecută.

Natura se mișcă, frigul și gheața a trecut, ziua s'a lungit, aerul s'a încălzit, bulgării s'au desghiețat. Oare inima noastră? Iubirea noastră față de Dumnezeu și de deapropoalele noastre? Ori chiar față de dușmanul nostru?

Suntem noi, — sufletul și inima noastră — încă tot în amorțeala iernatică, deși în jurul nostru încetul cu încetul tot se încălzește, totul se face mai frumos, mai încântător și începe o viață nouă?

Putem noi a rămânea așa de amorțiți în aceasta frumoasă vreme de primăvară, când totul ne chiamă la o viață nouă? Credem că e imposibil și că ar fi de neînțeles.

Natura trebuie să reinvie, din voia Domnului, că așa i s'a impus, noi având voie liberă de a deveni fericiți în vecii vecilor sau osândiți pe vecie, am fi fără minte dacă am alege osânda.

Cu mult mai puțină trudă cași cu cât ne facem compatibili pentru osânda veșnică, putem să devenim fericiți, trebuie numai a voi. Trebuie să voim și vom fi. Trebuie numai atâta, ca să recunoaștem, că nu am ținut poruncile și prin aceasta neascultare am vătămat pe Dumnezeu. Trebuie să recunoaștem, că aceasta neascultare nu numai că nu ne a adus nici un folos, ci din contra ne cauzează multă mustrare de conștiință. Trebuie să reparăm aceasta vătămare a lui Dumnezeu prin căința adevărată, prin părerea de rău sinceră, și făgăduința fermă de a nu mai păcătui. Indată ce acestea le am făcut în fața preotului autorizat de a lega și deslega, iată că am și început și noi o viață nouă, o viață mai frumoasă.

În special acest an al 1900-lea dela moartea și învierea Mântuitorului, ca an sfânt și aceste ultimele săptămâni ale postului mare ne pot servi de bun prilej pentru începerea unei vieți mai frumoase, care apoi tot așa sfârșită va fi garanța fericirii celei de veci.

Ori aceasta reparare ne pare a fi atât de grea? Doamne ce mentalitate copilărească. Cine nu a văzut vr'odată un prunc pus în genunchi pentru purlare necuviincioasă, dela care părintele lui iubitor numai atâta cerea să zică: tata dragă iartă-mă, că deaici în colo voi fi bun și pruncul neprițit și încăpăținat nici atâta nu voia să spună mai bine a suferit pedeapsa. Oare suntem și noi cași acest prunc? Așteptăm doară ca Tatăl nostru să ne mai dea pedepse și mai mari decât acele cu care ne pedepsește deja?

Să luăm deci seamă și să începem barem noi, membrii AGRU-lui cu aceasta nouă primăvară — o viață nouă!

Un sfânt episcop al Țării noastre.

Sf. Bretanion, care pe la anul 371 a fost episcop de Constanța sau Tomis, cum se numea pe atunci acest oraș. Din viața acestui sfânt istoricul Sozomenus (născut pe la anul 400 d. Hr.) ne comunică următorul eveniment:

Împăratul roman Valens vizită provinciile imperiului și astfel sosi și la Tomis. Acolo el intră în biserică și precum căutase față de alte persoane, așa căuta acum să atragă pe drept credinciosul episcop Bretanion la erezia ariană, o învățătură religioasă greșită al cărei adept era însuși împăratul. Dar sfântul episcop nu părăsi adevărata credință creștină nici de dragul împăratului, ci o mărturisi cu statornicie, ba o și apăra curajos, căutând să-l înduplece și pe împăratul arian la primirea ei. Văzând însă că nu reușește în această încercare, sf. Bretanion plecă din Catedrală și se duse cu poporul credincios într'o altă biserică din Tomis spre a sluji acolo, lăsându-l pe împărat singur cu suita sa. Supărat peste măsură pentru rușinea pățită, împăratul Valens se răsbună împotriva sfântului episcop pedepsindu-l cu exilul. Dar poporul credincios, care își iubea arhipăstorul, se arătă nemulțumit de această pedepsire și pentru a potoli nemulțumirea ivită, împăratul rechemă din exil pe sf. episcop.

Pilda aceasta de statornicie, ce ne-a dat-o sf. Bretanion, să ne fie mereu înaintea ochilor, dar mai cu seamă atunci, când ni se ivesc și nouă dificultăți și inconveniente la mărturisirea și practicarea credinței noastre. În atari clipe să nu ne descurajăm, ci să rămânem și noi statornici.

Din „Bul. parohial” (catolic) din București An. I. Nr. 2 p. 5.

